

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 389/2025
30.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „НЕИМАР ПОСРЕДОВАЊЕ У ОСИГУРАЊУ“ д.о.о. – у ликвидацији Београд, чији је пуномоћник Никола Илић, адвокат из ..., против тужених: АДВОКАТСКА КОМОРА БЕОГРАДА, Београд, чији је пуномоћник Саша Иванишевић, адвокат из ... и „GENERALI OSIGURANJE SRBIJA“ АДО Београд, чији је пуномоћник Милош Влаовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 4.106.325,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5765/24 од 26.02.2025. године, у седници одржаној дана 30.04.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5765/24 од 26.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5765/24 од 26.02.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5765/24 од 26.02.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 2987/21 од 15.10.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно плате 426.434,00 динара са законском затезном каматом, као неоснован; одбијен тужбени захтев да се обавезе друготужени да плати тужиоцу 3.679.891,00 динар са законском затезном каматом, као неоснован; обавезан тужилац да плати првотуженом на име трошкова парничног поступка 582.720,00 динара и обавезан тужилац да плати друготуженом на име трошкова парничног поступка 812.220,00 динара. У ставу другом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима нижестепених судова, првотужени је приликом опозива налога за посредовање у осигурању тужиоцу у свему поступао у складу са одредбом члана 816. ЗОО, односно опозивом налога није поступио противно начелу савесности и поштења и том својом радњом није проузроковао штету тужиоцу. Осим тога, према становишту нижестепених судова, тужени су закључили уговор о осигурању након опозива налога за посредовање, па ни овом радњом тужених није причињена штета тужиоцу у виду изгубљене добити за утужени период. Будући да тужилац није довео тужене у везу, према становишту нижестепених судова, друготужени је у складу са чл. 11. Уговора о посредовању имао право да директно контактира клијента уколико нема информацију о посреднику у склапању уговора о осигурању. Такође, сагласно чл. 17. став 3. Уговора о посредовању, посредник губи право на наплату провизије у случају када клијент откаже овлашћење, односно налог посреднику за даље обављање послова посредовања за клијента, те како је првотужени тужиоцу опозвао налог за посредовање 10.11.2017. године, а уговор о осигурању између тужених је закључен након опозива налога за посредовање, то ни из ових разлога тужилац није имао право да потражује провизију која доспева на наплату након овог датума, нити је имао право да, са тим у вези захтева накнаду штете.

Дати разлози нижестепених судова, у прилог свему горе наведеном, у складу су са актуелном судском праксом и правним схватањима Врховног суда. Тужилац не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом се не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу разматрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку не могу бити разлог за изјављивање како редовне, тако ни посебне ревизије.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.04.2018. године, а преиначена 28.05.2024. године. Вредност предмета спора највишег побијеног дела правноснажне пресуде (у односу на друготуженог) износи 4.106.325,00 динара, односно 35.062,24 евра обрачунато према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1 еур = 117,1153).

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази ревизијски цензус од 100.000,00 динара, прописан чланом 485. Закона о парничном поступку, то Врховни суд налази да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић